

stedeværelsen af den Beholdning, vi for Øjeblikket har. Hvor stor denne er, vides ikke, men vil forhaabentlig om nogle faa Dage vides. Forhaabentlig om nogle faa Dage vil den Optælling, som Indenrigsministeriet har ladet foretage, foreligge fuldt statistisk gennemgaaet af Statistisk Departement; man vil da vide, hvor meget tærsket og hvor meget utærsket Korn der findes paa alle Landbrugsejendomme, paa alle Købmandslagere, Møller og saa fremdeles, og vi vil dermed vide, hvilke Brødkornsbeholdninger vi har her i Landet. Vi har allerede Viden om, hvor meget Brødkorn der er under Vejs til Landet for de nærmest følgende Maaneder. Et Forhaandsskøn gaar ud paa, at dette Brødkorn sammenlagt vil være tilstrækkeligt, men kun under Forudsætning af, at det bevares som Brødkorn. Det er muligt, at Skønnet er for optimistisk, og at vi endogsaa maa sikre os yderligere Tilførsler af Korn, før vi kan sige, at Menneskene har nok til det Brød, de skal spise i den Tid, der kommer. Men i alt Fald synes alt at tyde paa, at en Sikring af Brødkornet, Rug og Hvede, er nødvendig, og ledet af denne Opfattelse har altsaa Kommissionen indstillet at stryge de hidtilværende Undtagelsesbestemmelser.

Imidlertid, naar man stryger Undtagelsesbestemmelserne og gør Opfødringsforbudet saa omfattende, at intet Rug eller Hvede maa anvendes til Foderbrug, har det forekommet mig ganske nødvendigt, at der kunde gives Dispensationer herfra. Det er givet, at for en kortere Tid kan det være nødvendigt at give saadan Dispensation; thi det er jo ikke Hensigten, at der nogen Steder skal voldes alvorlige Ulykker for det ene eller det andet Erhverv. Endvidere er der jo ingen Tvivl om, at der kan være Frarensning af en saadan Art, at den aldeles ikke er brugelig til Brødkorn, og Dispensation bør da ogsaa kunne gives. I det Fodringsforbud, som udstedtes den 9. November, var det derfor fastsat, at saadanne Dispensationer kunde gives; men ud fra den Opfattelse, at Dispensationsvejen ikke burde være alt for let, da Forbudets Udvidelse tilsigtede saa vidt gørligt at sikre Kornbeholdningen, og derfor ikke alt for meget af denne burde flyde ud gennem disse Dispensationsaabninger, var det foreslaaet, at Dispensationer skulde gives efter Indstilling af de lokale Institutioner, men saaledes, at den endelige Dispensation gaves af Amtet. Det er om dette og dermed i Forbindelse staaende Forhold, at der i Dag har været ført en Del Dis-

kussion i Folketinget. Jeg maa stadig fastholde, at det er ønskeligt, at Dispensationsvejen ikke bliver for hurtig at gaa, og at derfor i al Almindelighed Dispensationerne ligger under en central Myndighed, som kan have Skøn over, hvorledes Dispensationerne gives; og Skøn over, om de gives nogenlunde ensartet. Men jeg er paa den anden Side efter et Samraad, der har fundet Sted i Dag med Folketingsudvalget, enedes med dette om og ubetinget enig med dette i, at der er en vis Art af Dispensationer, som vil kunne gives hurtigere, og det er de Dispensationer, som gælder den Frarensning, den Smaasæd, som efter Reguleringskommissionens Skøn ikke er tjenlig til Brødkorn. Derfor har jeg givet Tilsagn om, at Dispensationen vil blive ordnet saaledes, saa snart ske kan — det kan ikke ske lige med det samme, thi visse Overvejelser maa gaa forud —, at hvor de lokale Kommissioner efter et Syn er enige om, at den Frarensning, som vedkommende Ejer ønsker at anvende til Fodring, virkelig kun indeholder Korn, som ikke er tjenligt til Brødkorn, kan Dispensation gives straks af vedkommende lokale Kommission. Hvorledes dette Forhold i sine Enkeltheder skal ordnes, tør jeg ikke udtale mig om endnu, men jeg kan sige, at en anset Landbruger, et Medlem af Folketinget, har foreslaaet mig, at man kunde fastsætte en bestemt Tid, en bestemt Dag, inden hvilken de forskellige Landboere skulde have meddelt Kommissionen, at de har forskellige Beholdninger, som de ønskede Dispensation givet for, hvorefter altsaa Kommissionerne kunde foretage Syn og give denne.

Dette er, hvad der er fremdraget under Diskussionen i Folketinget i Tilslutning til det Forslag, jeg herved har den Ære at forelægge for det høje Ting og anmode om dettes velvillige Medvirken til hurtigt at faa gennemført, saa at det kan komme til at virke efter sin Hensigt til, at de Bestemmelser, som er truffene for, at Kornet, Befolkningens vigtigste Næringsmiddel, bliver bevaret til dette Brug, ogsaa kan blive fuldt ud virksomme.

Johansen: Det havde jo været rart nok at have haft lidt længere Tid til at overveje dette Spørgsmaal, som er af en ikke ringe Betydning. Det er meget rigtigt, at det er heldigt, at man sikrer sig, at man har det nødvendige Brødkorn til Stede her i Landet, og jeg tror ogsaa, at det vilde have været heldigt, dersom der var blevet grebet noget stærkere fat straks, end det egentlig skete. Der er nok